

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. XXI. Recollectio precatoria de Misericordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

aterna illa habet proportionem. Per hanc simul & clementer puniunt peccata præterita, ut illorum amaritudinem non nihil gustemus; & incitat ad penitentiam, dum eius manum sentimus, & absterret à malo in futurum, dum timemus ne similia nobis obueniant. Est enim ista correctio & clemens mali præteriti vindicta, & præsentis medicina, & futuri præcautio. Quanta igitur in istis flagellis clementia! quanta benignitas & suauitas affectus diuini! Quid enim sunt omnes huius vitæ afflictiones ad ea quæ committimus? ad tot gehennas & incendia peccatis nostris debita? & tamen clementiâ Domini per illas leues & breues molestias, omnes inferorum pœnas & aternitatem illam redimimus, & curamur à peccatis, & ad gloriam cælestem præparamur. Vt enim ait Apostolus 2. Cor. 4. *momentaneum & leue tribulationis huius, supra modum in sublimitate aternam gloriæ pondus operatur in nobis.* Ex quibus constat, quanta sit tribulationis utilitas. vnde etiam passim in Scripturis tantopere commendatur. quæ breuitatis causa prætermitto, illud tantum monens cum Salomone Proverb. 3. *Disciplinam Domini, fili mi, ne abiicias; nec deficias, cum ab eo corripueris. Quem enim diligit Dominus, corripit; & quasi pater in filio complacet sibi.* quasi dicat, affectu planè paterno id facit, ut illum ab aeterno interitu vindicet, & dignum hereditate cælesti reddat. Itaque cum gaudio & gratiarum actione disciplina Domini excipienda.

CAPVT XXI.

Recollectio precatória de Misericordia.

Psal. 88.

Psal. 32.

MISERICORDIAS Domini in æternum cantabo. miseratione eius magnas & stupendas, antiquas & nouas, quarum non est numerus. *Misericordia enim Domini plena est terra, & miserationes eius super omnia opera eius.* Tu, Domine Deus meus, primitus de nihilo tenebris in lucem essentia, in speciem & naturam nos eduxisti; in naturam eximiam, inextremabilem, vultus tui signaculo insignitam, & maximis ornamentis cumulatam, nitidum utrosque virtutum aliquam & sensum tui ac bonorum tuorum habere possemus. Ornavisti sensuum vigorem, quo tecum hunc mundum corporeum, & omnia quæ in illo continentur (in quibus potentia, sapientia, & pul-

pulchritudinis tuæ vestigiis mirè elucet) possemus comprehendere & discernere. Ornasti mente & rationis iudicio ad notitiam veri, ad iudicium boni & mali, ad ascensum & anagogen ex sensibilibus ad intelligibilia: ornasti memoria ad recordationem præteritorum, ne seculi percepta effluerent, ne nouo semper opus esset ad intelligendum labore: ornasti voluntate ad fugam mali & sequelam boni, ad fruitionem finis obtenti, & in primis vt tibi summo bono, & amore coniungamur, & fruitione inhaereamus. Omitto corporis ornamenta.

179 Hæc prima euectio, hæc prima misericordiæ tuæ beneficia, magna, inæstimabilia, sed rudimenta & initia maiorum. Non enim in his constitit effusissima benignitas tua, sed vltius progressa est ad perficiendum opus suum, & ad omne imperfectum nostrum exterminandum. Adiecit itaque euectionem secundam, ad secundum gradum priore multò eminentiorem nos efferens; nimirum ex statu naturæ in statum gratiæ & filiorum Dei, qui omni statu naturæ, quantumuis perfecto & sublimi, est longè sublimior, vt qui nulli substantiæ creatæ naturalis, aut naturali dignitati debitus esse possit. Nulla enim creatura per naturam suam potest esse Filius Dei, heres regni, possessor Spiritus sancti. Hoc nobis secundæ misericordiæ tuæ influxu collatum, hoc in gradu secretorum tuorum facti participes, & conscij arcanorum à sæculo reconditorum; & supernaturali fide, spe ac charitate tibi coherentes, omnibus rebus creatis facti sumus superiores. Sicut enim in rebus humanis summa quædam dignitas est esse filium Regis, & hic ipse titulus etiam hominem infimæ fortis facit omnibus venerandum & suspiciendum, omnesque illum beatum prædicant; ita esse filium Dei, & heredem regni caelestis in toto vniuerso est status summæ dignitatis, facitque hominem etiam Angelicis spiritibus venerandum, qui nisi ad similem dignitatem euecti essent, meritò possent illi tantum honoris fastigium inuidere. Hanc ob causam vnus iustus, vnus timens Deum, melior est, & plures apud Deum æstimatur, quam mille (id est innumerabiles) impij. A quocumque abfuerit hæc filialis dignitas, in nihilum computabitur, etiamsi omnibus naturæ ornamentis sit cumulatus.

180 Sed neque hîc misericordiæ tuæ largitas se continuit, verùm ad tertium eumque altissimum statum euexit, nimirum à statu gratiæ & filiationis inchoatæ, ad statum gloriæ & filiationis completæ.

• X x 2 • Dona

Dona enim gloriæ infinitè sunt excellentiora quàm dona gratiæ, quibus in hac vita filiis tuis frui conceditur. Ibi enim est clara visio, hîc fides & obscuritas; ibi possessio summi boni, hîc spes & desiderium; ibi fruitio, hîc expectatio; ibi securitas, hîc anxietas; ibi triumphus, hîc pugna. Quamvis enim nunc simus filij Dei, & ius regni habeamus, nondum tamen illud possidemus, nondum de eo sumus securi, & possumus excidere; nondum nostræ mortalitatis miseris liberati, nondum ignorantia & tenebræ nostræ depulsa, nondum pronitas ad malum inflexibili rectitudinis regula firmiter castigata. Longè igitur excellentior & sublimior est ille gloriæ status, quàm status gratiæ præsentis vitæ, si bona utriusque spectentur. Hæc fuit tertia & præstantissima naturæ nostræ subiectio, hîc supremus bonorum gradus, in quo omnis miseria & imperfectio depellitur. Ad hunc misericordiæ tuæ immensa benignitas nos destinauit, ut in eo mortalitas nostra absorbeatur, omnis miseria evanescat, omnis inopia & defectus euacuetur, omnis dolor & omnes lacrymæ abstergantur, & nos in consortio bonorum & diuitiarum tuarum in consummata gloria & gaudijs constituamur. Huc cæli & terræ fabricatio, huc totius creaturæ conditio, huc omnium tuorum operum molitio spectat: omnia enim *propter electos*, propter gloriam filiorum tuorum, nimirum ut quàm plurimos ad gloriam & consortium regni tui adduceres.

Verùm cum obtento secundo gradu ad hunc tertium nobis ¹⁸¹ esset nitendum, omnibusque præidiis essemus instructi, ut cum summa facilitate & iucunditate possemus ad illum conscendere; heu! nostrâ vecordiâ (parentis inquam nostri, in cuius arbitrio omnia nostra erant constituta) ordini directionique misericordiæ tuæ nos subtraximus, & à te auersi in exilium sempiternum præcipitauimus. Et sanè longè optabilius fuisset nos in nostrum antiquum nihilum recidere, quàm æternis incendijs, quæ nullo modo iam evadere poteramus, addici. Nihil supererat opis, nihil subsidij ab vlla natura creata; quia à nulla iustitiæ tuæ condigna satisfactio pro crimine nostro poterat representari. Actum prorsus videbatur de genere nostro, nec vlla spes salutis in posterum superesse, cum ecce tu, Deus meus, misericordia mea, nostram perditionem miseratus, rursus succurristi, sed admirando planè & inaudito consilio, omnibusque sæculis obstupescendo; nimirum, ut Filius tuus tibi consubstantialis & coæternus nostram naturam assumeret, & homo passibilis similis nobis effectus, diuinæ iustitiæ nostro nomine

nomine suis cruciatibus suaque morte satisfaceret.

182 Nosam igitur ille naturam apprehendens, & arctissime in unitatem personae sibi adstringens, nascitur ex virgine, prodit in mundi huius tenebras, nostrae mortalitatis excepturus miseras, famem & sitim, frigus & aestum, nuditatem & pauperiem, labores & fatigationes, probra & contumelias, persecutiones & infestationes, mœrores & dolores, acerbitates & cruciatus, crucem denique & mortem. Nascitur in stabulo ut pauper & peregrinus, pannis inuoluitur & fasciatur ut infans, vagit ut mortalis, circumciditur ut Legi subiectus, fugit ut inualidus, later ut imbecillis, vitam agit ut obsecurus, parentibus obedit ut subditus, conuersatur ut homo vulgaris, tempus manifestationis suae expectans: quo appetente, baptizatur à seruo quasi peccator, ieiunat in deserto, tentatur à diabolo, rudes sibi adoptat discipulos, sensimque eos erudit ad perfectionem, obit totam cum eis regionem, salutis viam docens populos, sanans infirmos, consolans afflictos, oppressos à diabolo liberans, peccatores iustificans, ignorantiae tenebras discutiens, mundum illuminans, miraculis conuincens, & Diuinitatis suae veluti stricturas quasdam mortalibus ostentans, ad vitae emendationem & salutis curam omnes excitans.

183 Tandem post caelestem doctrinam impensam, post tot miracula & virtutum exempla, expleturus opus redemptionis nostrae, se totum nobis in pretium expendit, & vitam cum sanguine nostrae salutis profudit, morte ignominiosissima pariter & acerbissima suscepta. Quam indebita miseratio, quam gratuita & probata dilectio, quam inopinata dignatio, quam stupenda dulcedo, Regem gloriae pro vilissimis mancipiis, iisque suis inimicis, assumere formam serui, tot suscipere labores & dolores, ipsam denique crucem sustinere ac mortem! Quis unquam parens simile quid fecit pro liberando filio, aut filius pro parente, aut amicus pro amico, quale fecit Deus pro homine, Creator pro creatura, suprema maiestas pro vermiculo?

184 Sed neque hic stetit illius misericordia: omnes enim suas actiones & passiones pro nobis susceptas, omniaque merita per totam vitam patrata in unum collegit, & ex illis thesaurum nobis perpetuae reconciliationis construxit, quem Sacramentis inclusum nobis instar legati opulentissimi reliquit. Mirabilem planè thesaurum, diuitias infinitas, quibus tam facile & mors sempiterna redimatur,

mitur, & regnum caeleste, aeterna gloria, & possessio Diuinitatis comparatur. Denique ut infinito in nos amoris suo nihil reliqui faceret, Carnem & Sanguinem, quae pro nobis impenderat in lytrum seu pretium redemptionis, nobis reliquit & in Sacrificium, quo iustitiam ipsius nobis propitiemus, & in alimentum, quo in vitam aeternam reficiamur.

Vicisti, Domine, misericordiam tuam omnia exempla, vicisti omnia ingenia, & omnem expectationem creaturarum omnium. Quis ista considerans, non vicissim amet te? quis non sit paratus se totum in tuum obsequium & honorem addicere ac impendere, qui tam multis modis te ipsum totum in nostram salutem impendisti & superimpendisti? Quid enim sunt obsequia nostra ad beneficia tua, ad actiones & passiones tuas, & vita nostra ad vitam tuam? gutta ad mare, calculus ad montem, puluisculus ad globum terrae, imò adhuc longè minus; quia finiti ad infinitum nulla proportio. Quid ergo rependimus tibi, cum vitam nostram & omnia nostra tibi consecramus, praesertim cum tot aliis nominibus & titulis haec tibi sint obnoxia & debita? Debet quisquam decem millia talentorum Principi ex furto, & alia decem millia ex damno dato, & alia ex mutuo, & tantumdem ex emptione, habet tantum minuta duo: an Princeps ille putabit duobus minutis sibi pro tot, debitis tam ingentibus satisfactum? minimè gentium. Sed haec est bonitas & misericordia tua. Etsi tanta & tot nominibus tibi debeamus; tamen si duo nostra minuta, animam scilicet & corpus, obsequio tuo tradimus, acquiescis, & satis tibi factum putas, maiora non exigens, & tamen ea ipsa in re non tibi profuimus, sed nobis consulimus. Seruire enim tibi, regnare est, & omnibus relictis tibi soli vacare, soli inhaerere, summa bonum nostrum. Vae mortalium caecitati, quae haec non considerat! Illumina tenebras meas, lux mea, ut magnitudinem misericordiae tuae, & multitudinem miserationum tuarum cognoscam, & cognitam aestimem, & suis appetiem momentis, quantum fas in tenebris huius vitae, eaque mihi semper ob oculos versentur, ut anima mea tanta benignitate, tantisque beneficiis prouocata, vicissim inflammetur in amorem tui, seque totam tibi deuoueat & consecret. Seruiat tibi omnis vita mea, intenta sit in gloriam tuam omnis cogitatio, omnis fortitudo, omne studium, omnis actio mea. Exhauriantur in tuum obsequium omnes vires animi ac corporis mei, ut aliquid saltem tuo rependam amoris, nec omni-

188 omnino ingratus coram te inueniar. *Benedic anima mea Domino, & P. al. 4. 22.*
omnia que intra me sunt, nomini sancto eius. Benedic anima mea Domino, & noli obliuisci omnes retributiones eius: qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui sanat omnes infirmitates tuas: qui redimit de interitu uitam tuam, qui coronat te in misericordia & miserationibus, qui replet in bonis desiderium tuum, quando renouabitur ut aquile iuuentus tua. Benedicite pariter mecum Domino omnes Angeli & Archangeli, omnes Principatus & Potestates, omnes Virtutes & Dominationes, omnes Throni, Cherubim quoque atque Seraphim: benedicite, laudate & superexaltate illum in secula, quia fecit nobiscum misericordiam suam. *Laudent illum celi, terra, Mare, & omnia que in eis sunt, laudent & superexaltent in secula.* Illi honor, illi benedictio, illi gratiarum actio ab omni creatura, in omni loco dominationis eius, in omnes generationes seculi seculorum. Amen.

D E